

Ἡ *Ἀρτεμις τοῦ Ποατιέ* ἦτο 48 ἐτῶν ὅταν ἐνέπνευσε παράφορον καὶ σφοδρὸν ἔρωτα εἰς τὸν κατὰ 20 ὄλα ἔτη νεώτερόν της Ἑρρίκον Β΄ τῆς Γαλλίας, ὅστις τὴν ἐλάτρευε μέχρι τοῦ θανάτου της.

Ἡ *Ἄννα*, ἡ σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ΄, τεσσαρακοντούτις περίπου ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ὠραιότερα ἡγεμονίς τῆς Εὐρώπης.

Ἡ *Νινὸν Δελαγκλὸς*, καὶ ὅταν ἦτο ἀκόμη ἐβδομηκοντούτις καὶ πλέον, ἐνέπνευε τόσην γοητείαν, ὥστε πολλοὶ νέοι ἠτύοκτόνησαν ἐξ ἀτυχοῦς πρὸς αὐτὴν ἔρωτος.

Ἡ κυρία *Μαιντενὸν* ἦτο 43 ἐτῶν ὅταν διὰ τοῦ κάλλους της ἠγάπησε τὸν Λουδοβίκον ΙΔ΄ ὅστις τὴν ἐνυμφεῖθη.

Ἡ διάσημος *Ρεκαμιέ* καὶ ἡ δεσποινίς *Μάρς* ἐφθασαν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ὠραιότητός των ὅταν ἤδη εἶχον περάσει «τὰ σαράντα».

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΕ ΠΑΛΗΟ ΣΚΟΠΟ

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ

Ἦθε τὸ κράνος βαρὺ ἔς τὸ σκο-
 μέ τὸ ὄπλο σὲ χέρι θρασύ, [τάδι
 ξένες πόρτες φυλάω κάθε βράδυ
 καὶ σὲ ὄλους φωνάζω : Τίς εἶ ;

Κουρασμένη σὲ ἄουσφέτι' ἀπὸ
 πάρ' το δίπλα, Πατρίδα μου, [κάτω,
 μὴ σε ἰνοιάζη ! Ἐγὼ σὲ φυλάττω
 κάθε κλέφτη τὸν διώχνω : Τίς εἶ ;

Τ' εἶν' ὁ κόσμος γιὰ μᾶς τὰ
 [λιοντάρια ;
 καυγᾶς, γλέντι, γυναῖκες, κρασί —
 καὶ σὰν τύχουν ἔμπροστά μου ζα-
 [γάρια,
 ἀγριεῦω, φωνάζω : Τίς εἶ ;

Κάπου-κάπου καμμιὰ μοδι-
[στρούλα
— ἄχ! ποιός ψεύτης τῆς δοῦλες
[μισεῖ;—
κουβερνάντα, κουζίνα ἢ Μα-
[ρούλα,
σάν διαβαίνη, τῆς κρᾶζω: Τίς εἶ;

Μὰ αὐτὲς μοῦ γυρίζουν τῆς
[πλάτες
— ἄχ! διαβόλοι σᾶς ξέρω φαρσί,
σατανάδες, ξανθὲς — μαυρομμά-
[τες,
καὶ τοῦ κάκου φωνάζω: Τίς εἶ;

Πότε-πότε ναζοῦ, σουσου-
[ράδα,
σάν περνᾷ μὲ παντούφλα μισή,
δλη σκέρτσα, δροσιά καὶ γλυ-
[κάδα,
λιγωμένος τῆς κραινω: Τίς εἶ;

Μὰ σάν τύχη καὶ εἶμαι στὸ
[κέφι
— ἄχ! ποιός, τζάνουμ, δὲν τσοῦ-
[ζει κρασί;—
ὅποιος ἔμπρός μου διαβῆ:— Βρὲ
[κενέφι,
τί περνᾷς ἀπὸ ἴδῶθες; Τίς εἶ;

Νά! ξανοίγω ἀντικρὸν μιὰ
[κουζίνα,
πλένει πιᾶτα—δουλειὰ περισσή!
σεβντᾶ μέσα μου νοιώθω καὶ
[πείνα...
ψίτ! τῆς γνέφω, μωρή, ψίτ!
[Τίς εἶ;

Τί πονόψυχη, ἀλήθεια, κο-
[πέλλα!
τί καλόβολη κόρη, χρυσή!
μιὰ σωστή μοῦ πασσάρει καρ-
[βέλλα,
ἄχ! ψυχὴ μου, ντουτοῦ μου ἐσύ!

Δὲν προφτάνει νὰ ᾽πῆ ἓνα λο-
[γάκι,
 δὲν προφτάνω νὰ πῶ ἓνα μερσί,
 όπου, νὰ σου! ὁ διάλογος σὲ λι-
[γάκι,
 μὲ στολὴ λοχαγοῦ... Χμ! Τίς εἶ;

Καὶ μὲ πιάνει ὁ φίλος στὰ
[πράσσα
 —μπᾶ! ταμπλᾶς ξαφνικῶς νὰ
[σοῦρθῆ]! —
 παύει ἐκεῖνη ἀπὸ ᾽πάνω τὰ κιάσα,
 πῶς νὰ σκούξω ᾽γὼ τώρα: Τίς εἶ;

Μένω κόκκαλο ἐκεῖ καρφωμέ-
[νο,
 σβεῖ ἢ πνοή μου καὶ μένει ἡ
[μισή...
 Μά, χορτᾶτος αὐτός, ντυλωμένος:
 —Ὅρσε δέκα, μοῦ λέει, βρε σὺ!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

ΡΟΔΑ σκορπῶντας ἔγειρεν ὁ ἥλιος πρὸς τὰ ὄρη,
 καὶ γύρω ἐγέλαε ἡ ἔρημιά, ὅλη ὁμορφιά καὶ κάλλη
 τὴν ὄραν ποῦ πρωτῶγερε τ' ὀλόξανθο κεφάλι,
 τοεὸ ὁδοστεφάνωτο, σὴν ἀγκαλιά μου ἡ κόρη,
 ὁδὰ σκορπῶντας ἔγειρεν ὁ ἥλιος πρὸς τὰ ὄρη.

Σὲ μιὰ μηλιά σιὸ πλάϊ μου τὰ μῆλα φορτωμένη
 ἔπαιξε ἀγάλια τοῦ βοννοῦ τ' ἀγέρι μὲ τὰ φύλλα,
 καὶ μ' εὐωδιὰ μᾶς ἔρραινε κλεμμένη ἀπὸ τὰ μῆλα,
 ἡ κόρη ἡ ὁδοστολίσιτὴ στὰ στήθη μου γερομένη,
 πέρισε στὰ κάλλη τῆ μηλιά τὰ μῆλα φορτωμένη.

Παρέκει μὲσ' σὴ λαγκαδιὰ μιὰ βροῦση τραγονδοῦσε
 ποιός ξέρει μὲ ποιά λούλουδα κ' ἐκεῖνη ἐρωτευμένη,
 ὅταν τῆς κόρης ἡ λαλιὰ γλυκὰ τρεμουλιασμένη
 πρώτης ἀγάτης ντροπαλιὰ λογάκια μοῦ μιλοῦσε,
 παρέκει μὲσ' σὴ λαγκαδιὰ μιὰ βροῦση τραγονδοῦσε.

Καὶ γύρω κελαιδούσανε δύο τρελά πουλάκια
 ποῦ στ' ἀνθισμένα τὰ κλαδιὰ πετοῦσαν ταίρια-ταίρια,
 ὅταν ἐκεῖ μὲσ' σὴν ἔρημιά, σὰν τ' ἄγρια περιστέρια,
 τὰ χεῖλη πρωτοσμίγαμε ᾽ς ἀπάρθενα φιλάκια,
 τραγύρω κελαιδούσανε θεότρελα πουλάκια.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ